

Etika për fëmijë

Dhuratë e përmuajshme, nga revista "Etika"

Viti I Numri 1 - Janar 2011

Erdhi një mik i ri!
Ju fton
në miqësinë e tij...

I Dashuri i padukshëm

Të dashurit e mi të vegjël,
Selamu alejkum!

Ta zëmë se keni një të afërm që ndodhet shumë larg jush. Një i afërm, i cili ka parë se sa të ëmbël dhe të bukur ishit në vegjëli, por që ka qenë i detyruar të largohet në një kontinent tjetër. Një mik, një i dashur që ndodhet shumë larg... Ndonjëherë ju dërgon të fala, ndonjëherë ju dërgon dhurata dhe ndonjëherë ju dërgon mesazhe, të cilët shprehin dashurinë dhe mallin që ka për ju...

Çfarë ndjeni kur merrni një përsëritje ose një dhuratë prej këtij mikut të dashur?

Po nëse ai shpreh mallin dhe dashurinë për ju dhe thotë se jeta është e vështirë larg prej jush, çfarë ndjeni?

Për shkak se ai ju ka kujtuar, brenda jush do të fillojnë të fryjnë fllade lumturie, apo jo? Brenda jush lind dëshira që të bëheni me krahë, të fluturonit dhe të shkonit e ta përqaftoni...

Të dashurit e mi, është një i dashur që ju nuk e shihni. Ai nuk ju harron për asnjë çast dhe ju dërgon çdo gjë për të cilën keni nevojë. Ju dërgon bukë, ujë dhe qumësht të pastër. Ju dërgon mollë flakë të kuqe, portokaj dhe mandarina, fruta të çdo stine... Ju dërgon bostan, rrush, shegë... Po, po... I Dashuri i padukshëm ju dërgon edhe ëmbëlsira, çokollata, lajthi dhe arra... Të gjitha janë për ju...

Po çfarë ndodh?... Dielli ndriçon më shumë. Ju bën më shumë dritë, ju ngroh më shumë. Flladet e erës ju përkëdhelin fytyrën dhe ju pastrojnë ajrin. Po toka!? Hidhni një sy bahçeve! Lule tufa- tufa, trëndafila me njëmijë e një ngjyra dhe njëmijë e një aroma. Si ylberë shumëngjyrëshe shfaqin ngjyrat e tyre gonxhet, të cilat dita-ditës rriten dhe në një ditë fatlume shpërthejnë hareshëm...

Dhuratat dhe gostitjet vazhdojnë. Hidhni një sy shtëpisë e folesë tuaj. A e dini se çdo gjë që shihni është dhuratë prej të Dashurit të padukshëm?

Mos harroni, se edhe familja juaj, nëna juaj, babai juaj dhe dashuria e tyre e ngrohtë janë dhurata që vijnë nga I Dashuri i Padukshëm...

Edhe ajo fytyrë e bukur që shihni në pasqyrë, ëmbëlsia e saj dhe ato sy me të cilat mund të shikoni të gjithë botën... Hunda që ju mundëson t'i merrni erë lules së portokallit... Gjuha që ju mundëson të ndjeni shije të ndryshme... Çdo gjë, po, po, çdo gjë vjen prej të Dashurit të padukshëm... Me qindra falënderime i

takojnë të Dashurit të padukshëm... Sa numri i gje-theve të pemëve në të gjithë botën...

Të dashurit e mi, të gjitha të mirat që natyrshëm i keni shijuar deri më sot, janë dhuratat e të Dashurit të padukshëm dhe ky fakt, është tregues i qartë i dashurisë së Tij. Të dashura gonxhet e mia, kur takohe-ni me një mik të dashur që ju ka bërë shumë dhurata, a nuk doni ta falënderoni atë dhe t'i shprehni edhe ju dashurinë tuaj?... Nëna juaj e dashur ju puth, ju përkëdhel... Por edhe ju, të kënaqur nga kjo, e puthni nënën tuaj, e përqaftoni dhe mbështeteni ëmbël e ngrohtë në krahë të saj të shtrenjtë...

Dritëzat e mia, ky i Dashur që ju ka shumë xhan dhe që ju fal shumë të mira, është Zoti ynë i Madhëruar, Allahu Teala. Por si mund ta falënderojmë Atë? Kur hamë mjalte, nëse themi "Elhamdulillah (falënderimi i takon Allahut) që e ka bërë bletën e vogël të prodhojë këtë mjalte për ne..." Allahu ju dëgjon. Madje edhe sikur vetëm të mendoni, p. sh.: "Sa lule të bukura! Çfarë ngjyrash! Çfarë aromash të këndshme!.. Zoti im, qofsh i falënderuar që i krijove këto për ne!" Allahu e merr vesh. Ndërsa në atë moment zemra juaj ndodhet bashkë me Allahun... Provojeni, se do ta jetoni edhe ju këtë lumturi!

Të dashurit e mi! Një nga kohët në të cilat mund t'i shprehim falënderimin Zotit tonë të Madhëruar, është edhe koha e namazit.

Pa mendoni njëherë, si ishte kuptimi i ezanit?

Ejani në namaz!

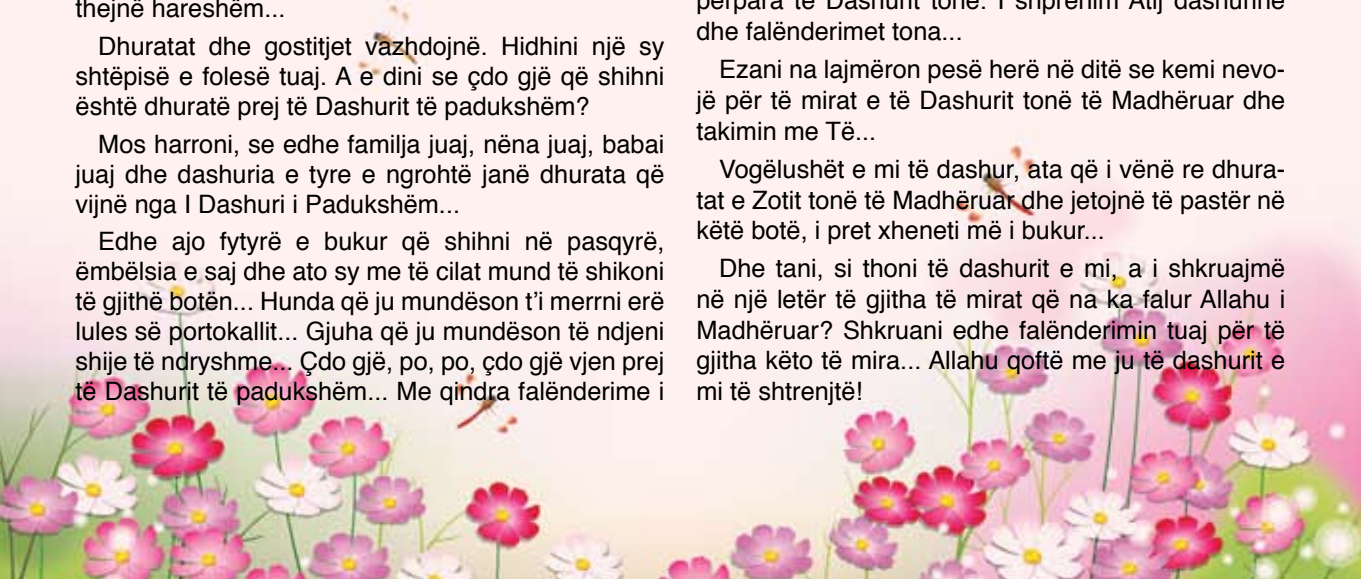
Ejani në shpëtim!

Ejani tek Allahu... Duke i lënë të gjitha punët shkojmë të takohemi me të Dashurin e Madhërishtëm... Marrim abdes për bukuri dhe qëndrojmë në namaz përpara të Dashurit tonë. I shprehim Atij dashurinë dhe falënderimet tona...

Ezani na lajmëron pesë herë në ditë se kemi nevojë për të mirat e të Dashurit tonë të Madhëruar dhe takimin me Të...

Vogëlushët e mi të dashur, ata që i vënë re dhuratat e Zotit tonë të Madhëruar dhe jetojnë të pastër në këtë botë, i pret xheneti më i bukur...

Dhe tani, si thoni të dashurit e mi, a i shkruajmë në një letër të gjitha të mirat që na ka falur Allahu i Madhëruar? Shkruani edhe falënderimin tuaj për të gjitha këto të mira... Allahu goftë me ju të dashurit e mi të shtrenjtë!

MIRË SE VINI!..

TË DASHUR LEXUES TË VEGJËL!

Ju, patjetër keni parë vëllezërit dhe motrat tuaja më të rritura, prindërit, të afërmit... etj., që prej disa kohësh lexojnë me ëndje revistën “Etika”. Ndoshta, ndonjëri nga ju ka menduar: Pse të mos kemi edhe ne një revistë të tillë, një revistë që t’i “flasë” moshës sonë, që ka mijëra dëshira, ëndrra, fantazi dhe imagjinatë të habitshme...?

Kjo pyetje, tani e ka një përgjigje: Edhe një revistë për ju! Revista “Etika – për fëmijë”, - ky është emri i saj, - tani është në dorën tuaj. Vjen si një mirëseardhje e bukur! S’ju mbetet gjë tjetër, veç ta shfletoni. Në faqet e saj do të gjeni rubrika të larmishme që flasin për mësimin, dijen dhe kulturën, përralla, vjersha, tregime, gjëegjëza, humor, lojëra zbavitëse e argëtuese... etj. Shumë gjëra që nuk i dini, do t’i mësoni në faqet e kësaj reviste të bukur. Se çdo faqe i ngjan një dritareje, ku do ta shihni jetën dhe botën më mirë dhe më bukur.

Në faqet e kësaj reviste do të gjeni edhe përgjigjet e shumë pse-ve... Eh, sa do të mësoni e sa do të mençuroheni! Të lumit ju!

Në faqet e kësaj reviste, pra, në çdo germë, fjalë e rresht të saj, do të gjeni Mësimet e vlefshme të Kuranit, mesazhet e vjera të tij, të cilat do t’i përvetësoni e do t’ju udhëheqin gjatë gjithë jetës dhe do të kuptoni, se si do të ndrit më shumë jeta juaj. Duke pasur këto mësimet në mendje dhe në shpirt, ju do të bëheni më të ditur, më të sjellshëm, me një pasuri fjalësh magjike, më të vlefshëm, më zemërbardhë, do të keni plot virtyte etj., ... do të bëheni njerëz, që do t’iu dojë e do t’iu respektojë gjithkush. Sepse për MIRËSINË e këtyre njerëzve të gjithë kanë nevojë. Këtë MIRËS! do ta ushqejë e do ta shpërndajë pareshtur te ju edhe kjo Revistë.

Të dashur fëmijë, mos harroni, me DRITËN E KURANIT më shumë do ta ndriçoni BOTËN!

Të dashur fëmijë, mos harroni, do të jeni fëmijët më të lumtur të botës!

Sa gjëra të bukura e interesante do të gjeni në faqet e kësaj reviste, e cila ka ardhur të “bisedojë” me ju dhe për ju! Bashkëbisedim të këndshëm, të dashur fëmijë!..

Etika për fëmijë

Viti I Numri: 1 - Janar 2011

Administrator
i Progresi botime:
Shuaqip Bashhan
bashan43@hotmail.com
+355 69 20 76768

Drejtor
& Kryeredaktor:
Alban Kali
albankali@yahoo.com
+355 69 24 23 989

Redaktorë:
Xhahid Bushati
Ma. Irida Hoti

Dizajn - Grafik:
Bledar Xama
bledar_xama@hotmail.com

Adresa: L: Vasil Shanto - Rr: Çajupi - Shkodër - Albania / Tel: +355 22 254 634 / Fax: +355 22 254 633
Zyra e përfaqësimit Maqedoni: Rr: Stiv Naumov - Nr. 9 - lokal 25 - Shkup - Maqedoni / Tel: +389 71 956 271
Zyra e përfaqësimit Kosovë: Rr: Ardian Zurnaxhiu - pn. Ralin - Prizren - Kosovë / Tel: +381 29 222 795

VENDI I PEMËVE

Na ishte se ç'na ishte. Diku, larg, ndodhej një vend përrallor që quhej "Vendi i Pemëve". Nga emri që kishte, kuptohej se ishte i mbushur plot me pemë. Por jetonin edhe kafshë të ndryshme.

Kështu pemët dhe kafshët jetonin të lumtur dhe në paqe së bashku.

Pema më e vjetër që quhej "Pema Plakë" ishte më e ditura ndër të gjitha pemët e tjera. Ajo i donte dhe i mbronte të gjitha pemët dhe kafshët. Nëse midis pemëve ose kafshëve ndodhte ndonjë zënkë e vogël, Pema Plakë ndërhynte dhe gjithçka zgjidhej në të mirë, si të njërës palë ashtu edhe të palës tjetër.

Njerëzit nuk e dinin se ekzistonte një vend i tillë.

Por, po ta merrnin vesh njerëzit me zemër të keqe, do të udhëtonin e do të vinin dhe, do ta shkatërronin "Vendin e Pemëve". Ndaj, banorët e këtij vendi përrallor, e dinin këtë gjë dhe bënëin çmos dhe e ruanin si sekret vendndodhjen e tij. Madje, prindërit gjithmonë i këshillonin fëmijët e tyre, që të mos dilnin nga vendi i tyre. Ata kishin shumë frikë, se paqja dhe lumturia e tyre do të prishej një ditë, nëse njeriu i keq do të shkelte aty.

Por... një ditë elefanti i vogël i harroi këshillat e nënës së tij dhe doli jashtë "Vendit të Pemëve". Ai ishte shumë kureshtar dhe donte të dinte se ç'ndodhte jashtë vendlindjes së tij. Kështu mori rrugën për larg. Teksa po shëtiste në pyjet përreth, vuri re disa njerëz. Edhe ata e panë elefantin e vogël. Vrapuan, dhe u munduan ta kapnin. Por elefanti i vogël arriti t'u shpëtonte njerëzve dhe mezi erdhi në "Vendin e Pemëve". Por njerëzit nuk u ndalën, e ndoqën pas. Më në fund ata e diktuan vendin

përrallor. Kur e panë këtë vend, njerëzit në fillim u habitën, por shpejt filluan t'i prisnin pemët dhe t'i vrisnin kafshët pa mëshirë. Kur u larguan, Pema Plakë dhe pemët e tjera që kishin mbetur gjallë, u mblodhën së bashku me kafshët dhe filluan të mendonin për të gjetur një zgjidhje. Më në fund morën një vendim: Nuk do t'i lejonin më këta njerëz që të futeshin përsëri në "Vendin e Pemëve".

Nuk kaluan shumë ditë e njerëzit e këqij erdhën përsëri. Por pemët dhe kafshët të mbledhura së toku, i trembën dhe arritën që t'i dëbonin njerëzit nga vendi i tyre. Ata, teksa largoheshin, filluan të besonin se ky ishte një vend i çuditshëm dhe i frikshëm. Vërtet, nuk erdhën më, por në atë vend tani kishin mbetur një numër i vogël pemësh dhe kafshësh.

Ata i premtuan Pemës Plakë se do ta dëgjonin fjalën e saj të mençur dhe nuk do të bënë më gabi-me. Dhe vërtet, vit pas viti, "Vendi i Pemëve" gjelbëroi si më parë. Në të jetonin të lumtur dhe në paqe pemë e kafshë.

Çuditë e rrezes lodërtare

Dielli shkëlqimtar
si një lajmëtar
një rreze më solli,
si shoqe më foli:
“Erdha që nga larg...,
rreze je dhe ti,
erdha (siç vjen rrezja),
të flas e të rri.
-Shiko: është mëngjes,
unë bëhem këndes,
bëhem edhe fjalë,
bëhem dhe përrallë.
Pa rend me vrap ere
dhe bëhem kordele
rrobat u stolis...
(mos i bëni pis!)
I ndjek dhe macet,
gudulis përtacët!
Zgjahem në të gdhirë
për bletën e mirë.
(Bleta duarshkathtë,
Jetës i fal mjalhtë!)
Një gjysh që s’mund
i bëhem bastun...

Gjyshi fort kënaqet,
Tak! I prek mustaqet!
Gjyshen me gjyzlykë
e puth, e marr ndrykë¹
bëhem shall i ngrohtë,
dimrit nuk ka ftohtë.
Sythit i fal jetë,
(të rritet i blertë!)
Por nuk bëhem shpresë
për një pikë vesë...
Gentit i puth dorën,
shkrij dhe akulloren,
Erin puth në faqe,
i sjell manushaqe.
Emrin e kam Rreze,
Rreze je dhe ti,
ndjekim njëra-tjetrën
qiellit pa kufi...

Palltoja

Një gjuetar kishte vendosur buzë një përroi një rrjetë me thërrime buke.

Një tufë zogjsh duke fluturuar, panë rrjetën me thërrime buke, u afruan dhe, tek zgjatnin sqepat, papritur mbetën brenda në rrjetë.

Kur gjuetari, i gëzuar, erdhi për t'i kapur zogjtë, ata fluturuan njëherësh me gjithë rrjetë.

Gjuetari u habit. Pyeti veten: "Si është e mundur të ngjasë një histori e tillë?!"

I zemëruar vrapoi pas tyre. Vrapoi e vrapoi..., por zogjtë me gjithë rrjetë largoheshin gjithnjë e më shumë.

I lodhur dhe i pashpresë, u ul të pushojë buzë një rruge. Ndërsa gjuetari ishte kredhur në mendime të thella, një burrë kaloi asaj ane. Ai iu afrua dhe e pyeti se mos kish ndo një hall që rrinte aq i merakosur.

Gjuetari hodhi sytë në drejtim të zogjve që fluturonin dhe i tha se do t'i zinte patjetër ata.

Burri qeshi.

-Zoti të dhashtë mend! Kujton se mund t'i zësh zogjtë që fluturojnë në ajër?

Gjuetari iu përgjigj:

-Po! Të ishte në rrjetë një zog, atë do ta kapa dot, por, ata, tani janë bërë një me unë që zë!

Në të vërtetë ndodhi ashtu siç tha gjuetari.

Kur muzgu ra, secili zog do të shkonte në rënë e t'i të dashur. Por ç'ndodhi?

Ça zogj e t'atqonin rrjetën drejt për linjë, kurse të qerë e tërhiqnin drejt liqenit. Kishte dhe prej atyre që donin të shkonin në male e t'i zënë në reshur. E t'atqonin këndej, ndonjë andej, tërhiqnin këndej..., dhe ranë në tokë së bashku me rrjetën. Gjuetari s'vendi dhe i kap.

Gjuetari po ta dirin hadit i një gëmbësor të Nderuar, i cili i tha: "Mos i ndan për t'atqonin rrjetën, sepse delen të ndahet në kopele e hapaku." do të fluturonin në një drejtim të gjithë, gjuetari nuk do t'i kapte dot dhe ata do të shpëronin.

Pasqyra

Dikur, në një shtet të botës, ekzistonte një formë e tmerrshme ndëshkimi. Njerëzve që gjykoreshin fajtorë, u lëshonin luanë të uritur. Për të parë këtë pamje rrëqethëse, mbledhej i gjithë populli.

Fajtori i asaj dite ishte një burrë që kishte ikur prej zotërisë së tij. Burrin e lidhën në mes të një sheshi të rrethuar me mure të larta, që quhej arenë. I lëshuan një luan, të cilin e kishin lënë dhjetë ditë pa ngrënë. Luani i uritur, hungëroi njëherë, vrapoi dhe u bë gati të hidhej mbi burrin e drobitur. Por... ai ndaloi papritur. U afrua ngadalë dhe nisi të lëpinte e të përkëdhelte duart e burrit që ishte bërë i verdhë në fytyrë.

Të pranishmit u habitën dhe s'u besohej. Dikush, me zë të lartë, e pyeti:
- Na trego, përse luani nga një bishë e tmerrshme, u urtua menjëherë sa të pa?

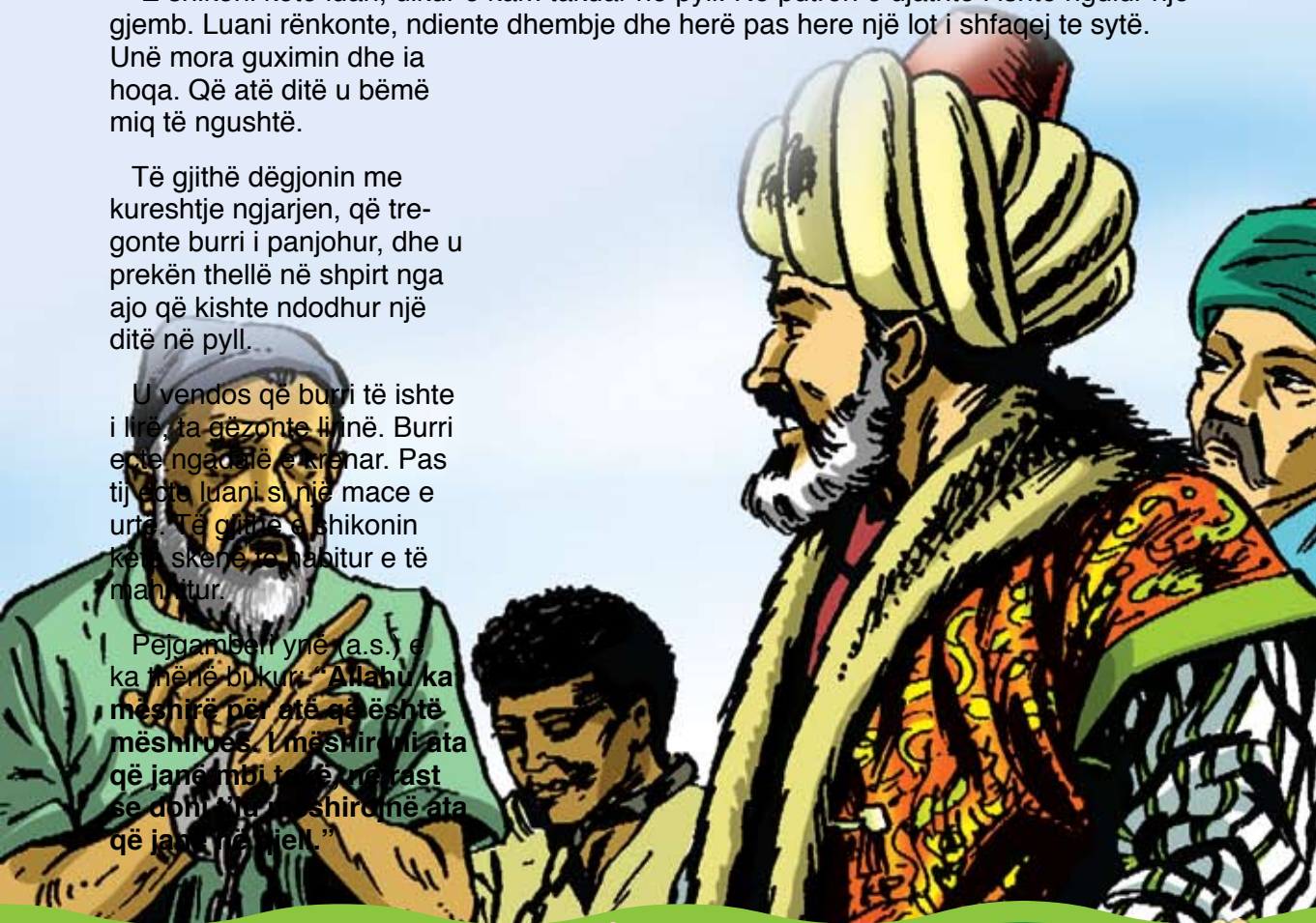
Burri iu përgjigj:

-E shikoni këtë luan, dikur e kam takuar në pyll. Në putrën e djathtë i ishte ngulur një gjemb. Luani rënkonte, ndiente dhembje dhe herë pas here një lot i shfaqej te sytë. Unë mora guximin dhe ia hoqa. Që atë ditë u bëmë miq të ngushtë.

Të gjithë dëgjonin me kureshtje ngjarjen, që tregonte burri i panjohur, dhe u prekën thellë në shpirt nga ajo që kishte ndodhur një ditë në pyll.

U vendos që burri të ishte i lirë, ta gëzonte lirinë. Burri e te ngadalë e krenar. Pas tij edo luani si një mace e urtë. Të gjithë e shikonin këtë skenë të habitur e të mahnitur.

Përgjigjen ynë (a.s.) e ka mënjë bukur: "Allahu ka mëshirë për atë që është mëshirues. I mëshiroi ata që janë miq të tij në rast se doli nga mëshirë ata që janë në ne.".

TONTONI DHE KËVRAKU

Të dashur fëmijë, familja ime përbëhet prej pesë vetave: babai, nëna, vëllai dhe dy motra.

Sa bukur është kur ke një vëlla!

Tani dëgjoni çfarë do t'ju tregoj dhe më pas mendoni...

Këvraku ishte një zog majmuni. Ishte i mençur, i shkathët dhe i shpejtë në veprimet e tij. Familja krenohej me të.

Një ditë, i shkathti Këvrak u bë me vëlla, pra me një zog majmuni tjetër, i cili ishte i dashur, i ëmbël dhe familja e quajti Tonton. Dhe Tontoni kishte një histori. Kur kishte lindur, komshinjtë kishin vërshuar për ta uruar me plot dhurata. Ndërsa për Këvrakun sikur s'kujtohej askush si më parë. Nuk merreshin më me të. Këvraku e ndjente veten të vetmuar, dhe mërzitej shumë. Nisi të bënte prapësira të vogla, pastaj të mëdha, si e si, të rihiqte vëmendjen, por asgjë.

Këvraku tashmë, ishte mërzitur shumë. Ai mendoi, se në qoftë se do ta hiqte qafe të vëllanë, çdo gjë do kthehej si më parë. Të gjithë do të merreshin me të.

Një ditë u ngrit herët në mëngjes. Në shtëpi të gjithë flinin. Mori në prehër të vëllanë dhe e nxori jashtë. Vraponte aq shpejt, sa i dukej sikur zemra do t'i dilte nga vendi. Vëllai pyeste se ku po shkonin, mirëpo Këvraku s'liste fare. Vraponte mes pemësh me një shpejtësi rufe. Tontonit i kish hyrë frika se mos rrëzohej.

Më në fund ndaluan në një vend shumë larg shtëpisë.

Tonton, ti rri këtu, pas pak do të vij të të marr, - i tha Këvraku.

Kur mori të largohej, ktheu kokën dhe pa edhe një herë të vëllanë. Për një çast ndjeu një dhimbje në shpirt. E dinte fort mirë se ajo që kish bërë s'ishte aspak e drejtë. E për më tepër, kishte gënjyer edhe të vëllanë. Por sidoqoftë, nuk duhej të hiqte dorë nga vendimi që kishte marrë: "Nëse do të ikte vëllai, atë do ta donin më shumë".

Sapo mori të largohej, vuri re një tigër që po përgatitej të sulmonte të vëllanë. Tigri nisi t'i afrohej ngadalë-ngadalë Tontonit, i cili ende nuk kuptonte rrezikun që po i kano-sej.

Këvraku, si majmun që ishte, kërceu hoopl-hopla, zbriti rrufeshëm nga pema, tërhoqi Tontonin dhe së toku u ngjitën lart në majë të pemës. Këvraku kishte vënë jetën e tij në rrezik për të shpëtuar të vëllanë. Megjithëse, të dashur lexues të vegjël, besoj e kuptoni se kush ishte në të vërtetë ai që e solli rrezikun... Nejse...

Këvraku e Tontoni u hodhën sa në një degë në tjetrën, hipën aq lart në pemë, sa iu larguan rrezikut të tigris. Ndërkaq tigris u habit shumë. Kishte mbetur i shtangur në vend. Ende nuk po e kuptonte se si e humbi gjahun e vet.

Këvraku s'vanoi dhe përqafoi të vëllanë. Sa shumë e donte atë, si shpirti!..

Iu kujtua nëna dhe babai. U nisën përsëri për rrugë. Kur mbërritën në shtëpi, kuptuan nga sytë e tyre se të gjithë kishin qenë në merak për ta. Nëna dhe babai i përqaftuan fort e fort, si zoçkat e tyre. Pastaj i kontrolluan kokë e këmbë për të parë nëse ishin vrarë gjëkundi apo jo.

Këvraku nisi të tregonte të vërtetën.

Nëna dhe babai e ndjenë veten pakëz fajtorë, se kishin lënë si mënjanë Këvrakun dhe më shumë ishin marrë me Tontonin.

Teksa Këvraku rrëfente ndodhinë, ata zemëroheshin, gëzoheshin, por mbi të gjitha u ndjenë krenarë, se Këvraku kishte arritur të shpëtonte jetën e të vëllait.

Prindërit i kërkuan falje Këvrakut. I thanë se e donin shumë. Natyrisht edhe Këvraku u kërkoi falje prindërve, dhe në veçanti Tontonit. Një gabim të tillë nuk do ta bënte kurrë në jetë.

Të dashur fëmijë, ju e mësuat historinë e Këvrakut dhe Tontonit. Nga kjo ngjarje mësojmë, se njerëzve ua dimë vlerën, vetëm kur i humbim. Por falë Zotit që Këvraku e kuptoi vlerën e të vëllait, e shpëtoi, pastaj e përqafoi fort-fort, siç përqafohet vëllai.

Prandaj, të dashur fëmijë, përqafoji edhe ju vëllezërit dhe prindërit e tuaj, faluni atyre puthje të ngrohta, buzëqeshje dhe mos harroni t'u thoni se i doni shumë, shumë...

Jeta e Omerit

SELAM, MIQTË E MI!..

UNË JAM OMERI. PO JU TREGOJ
NJË HISTORI NGA HISTORITË E
ÇUDITSHME TË JETËS SIME.

ÇDO GJË FILLOI
ME AFRIMIN
DREJT TOKËS
SË ANIJES
KOZMIKE TË
KRIJESAVE TË
KËQIJA.

KOMANDANT,
PO NDJEJ NJË ENERGJI
MIRËSIE QË VJEN
NGA TOKA.

MË NË FUND
E GJETËM
PLANETIN QË
E PENGON
FORCIMIN TONË.

TANI TË ZBRESIM NË TOKË
DHE TË PËRHAPIM TË KEQEN
TE NJERËZIT.

NA PRIT, MOJ
TOKË!!
PO VIJNË TË
KËQIJTË!

TË KËQIJTË ZBRITËN NË TOKË. PAPRITUR HYNË NË NJË PARK LODRASH PËR FËMIJË.

KOMANDANT..., SHIKO ATO DY VAJZA
TË VOGLA! JANË TË MBUSHURA ME
ENERGJINË E SË MIRËS.

MENJËHERË NDIZ ARMËN
LAZËR TË SË KEQES.

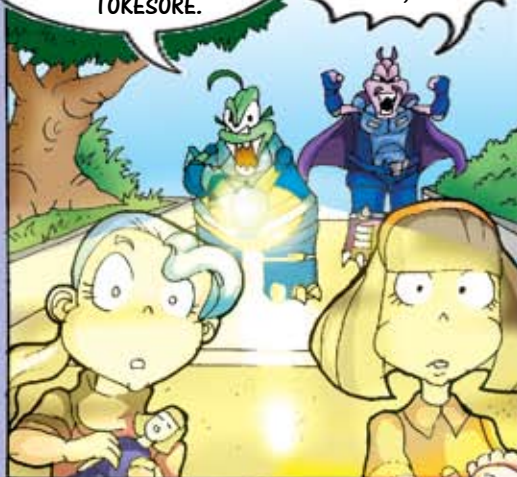
LEJLA..., SHIKO PAK!
BABI MË KA BLERË NJË
KUKULL ME FLOKË TË
VERDHA.

O, SA BUKURI KURSE
KJO KËTU ËSHTË
KUKULLA IME.
KUR E SHTYP
BUTONIN NË TË
MAJTË, AJO QAN.

HA, HA, HA! EDHE PAK DHE
DO TË BËHENI ARMIQ, O
TOKËSORË.

HA,
HA, HA!

NË SAJË
TË ARMËS
LAZËR QË PO
PËRDORNIN
TË KËQIJTË,
KËTO DY
VAJZA
FILLUAN TË
NDRYSHOJNË.

LULJA

E MIQËSISË

Nexhmije Muça

Flokarta kishte mikeshë Lareshën, me të cilën luante e kuvendonte tërë qejf. Por ç'e do, erdhi koha që të shtegtonte. Vajza u mërzi dhe rrinte e heshtur.

-Ç'ke kështu, e shtrenjta ime? – e pyeti Laresha.

-Eh, - psherëtiu ajo. Ti do të ikësh larg dhe mua do të më marrë malli...

-Unë do të vij përsëri bashkë me pranverën, - buzëqeshi Laresha dhe qëndroi mbi supin e saj.

Të nesërmen vajza u ngrit herët që të përcillte zogun shtegtar. Të dyja mikeshat nisën të ecnin nëpër Lëndinën e Fluturave, ku shpesh luanin dhe këndonin.

-Do të më kujtosh? – e pyeti vajza.

-Po. Sa herë të lindë dielli e të dalë hëna, ti përshëndeti nga dritarja ose nga lëndina. Atëherë mba vesh e dëgjo mirë. Me diellin e me hënën do të të dërgoj këngën time që të kushtohet ty.

-Mirë, unë do të të kujtoj me lindjen e diellit dhe me daljen e hënës, kurse ti më kujto me këtë lulëkuqe që po të jap me vete. Bisedo me të, si me mua.

U përqaftuan dhe zogu nisi të fluturonte. Vajza e përshëndeti me dorë derisa shtegtarja u largua aq shumë nëpër

qiellin blu, sa vajza nuk e pa më. Ajo ndjeu në shpirt një boshllëk, por e mblodhi veten. Do të vinte pranvera dhe... Lauresha do të kthehej sërish.

Muajt rrodhën, dëbora zuri të shkrinte, nisën të çelin ngado lulet e para. Gjithçka u bë magjepësëse. Vogëlushja dilte te Lëndina e Fluturave dhe priste të vinte Lauresha. Dhe vërtet, një ditë, teksa vajza luante me fluturat, u dëgjua një zë i ëmbël e i butë, si melodi. Ishte Lauresha. Të dyja miket u përqa-fuan me mall. Lauresha cicërinte dhe vajza hidhej e lumtur në lëndinë. Pasi u çmallën me njëra-tjetrën, Lauresha i tha vogëlushes:

-Të kam sjellë diçka...

-Mua? Nga vendet e largëta?

-Po, e dashur, nga vendet ku kam qenë, andej nga mbolla lulëkuqen tënde, - dhe i zgjati një lule të vogël, të çuditshme, me petla të mbyllura.

-Si e ka emrin kjo lule? – e pyeti Flokarta.

-Do të ta them, por më vonë. Tani eja ta mbjellim.

Sapo e mbollën lulen, petlat u hapën. Kur, ç'të shihje? Brenda tyre flinte një vajzë e vogël, që hapi sytë e habitur.

-Ua, ku jam kështu? – tha ajo dhe rrotulloi sytë andej – këtej.

Flokarta zgjati dorën dhe e mori miken e re në pëllëmbë me kujdes. Ajo ishte shumë e bukur. Me flokë të zinj, me sy të kaltër, me një kurorë margaritash

mbi flokë.

-Mirë se erdhe!

-Mirë se të gjeta!

Lauresha mbolli lulëkuqen dhe ne u magjepsëm prej saj. Ç'lule e bukur dhe e mençur! – thamë. Prandaj unë pata aq dëshirë të shihja atdheun e kësaj luleje... Dhe Lauresha më mori me vete, - tha vajza flokëzezë.

Lauresha rrinte e heshtur dhe shihte si e vështroinin njëra – tjetrën dy vogëlushet. Flokarta u kthye nga ajo dhe i tha:

-Të faleminderit, mikja ime! Ishim dy shoqe, tani u bëmë tri. Po si quhet kjo lule e çuditshme, që mban brenda këtë vajzë kaq të bukur?

Lauresha buzëqeshi. Qëndroi njëherë te supi i Flokartës, pastaj te supi i Flokëzezës dhe tha:

-Kjo është Lulja e Miqësisë...

Dhe të tria shoqet vrapuan te lëndina e Fluturave.

Adelina Mamaqi

PËRRALLËZA E SHKRONJËS

Unë jam shkronja e parë e alfabetit.
Me mua fillon edhe ABETARJA, por edhe:

AKULLORTJA

Alba lëpin me kënaqësi kaushin plot akullore. Dielli e shikon me zili. Zgjat gjuhën e tij të zjarhtë dhe lëpin akullore e Albës. Por akullorja shkrihet dhe... pluq... bie përtokë, me gjithë kaush.

“Ah!” ia bën vogëlushja e dëshpëruar. “Ciu” ia bën një zog nga gëzimi dhe sulet mbi kaushin. Zogu “Ciu!”; Alba, “Ah!”. Por tani ajo bën kështu nga habia. I duket se po jeton një

përrallë të vërtetë. Edhe dielli gëzon bashkë me Albën. I zbret mbi faqe dhe ia skuq si shegë. Zogu ha e ha sa kënaqet dhe “Cëkl!”, rrëmben kaushin me sqep e fluturon drejt folesë, ku e presin të vegjlit. Alba, duke u hedhur “Hop!” e “Hop!”, shkon përsëri në ëmbëlto-re dhe blen një akullore tjetër. Pastaj rend drejt shtëpisë dhe i tregon nënës për akullore e zogun “Ciu-Ciu”.

Kurështari takon iriq gjembaçin

Iriqët i ndiejnë lëvizjet nëpërmjet gjembave të tyre, kështu e dallojnë kur afrohet një armik...

Një iriq apo gjembaç ka 7000 gjemba. Kur është në rrezik, mbështi-

llet si një topth gjembacuk. Shumica e kafshëve as do ta merrnin mundimin të përpiqeshin ta hapnin. Dhelpra dhe vjedulla mund edhe t’ia dalin mbanë, por jo pa pasojat e një shpimi të dhimbshëm në hundë. Gjembi i iriqit peshon pak, por është i fortë. Ndryshe nga ferrëgjati, iriqit nuk i bien aspak gjembat. Të shtatëmbijtët ngrihen në drejtime të ndryshme kur iriqi bëhet si topth, duke e bërë vërtet të vështirë për grabitqarin të arrijë barkun e tij të butë.

Postieri

Prej dere në derë
postieri vrapon,
letra, telegrame
Pa ndërprerë dërgon.

-Tak, tak, tak! – troket.
Dil, oj nëna ime!
Djali të ka shkruar letër,
të përshëndet me gëzime.

Lulja prej dritareje:
-Axho, a ka letër?
-Ka, oj çupëza e vogël,
porse një ditë tjetër.

Me vrap, si vetima,
sa mund shpërndan letra;
këpucët s'i dhimben
pse i bëhen të vjetra.

Rexhep Hoxha

Gimi

E sheh mësuesja me qortim,
pastaj i shkon dhe pranë:
-Pse rri mërziur në mësim
e kokën ulur mban?

Ngre sytë Gimi me përtesë,
përgjigjet si në gjumë:
-O, jo, s'kam gjë... veç në
pushim
qesha dhe loza unë.

Xhevat Beqaraj

Gazmore

Mami pyet Gentën:

-Çfarë mësove sot në kopsht?

-Mësova si vilen mollët e mbushen
shportat. Por këtë mësim edukatorja
na e ka bërë edhe para tre ditësh.

Gazmore

Genta i kërkon mami t'i blejë
biskota. Mami bën sikur s'dëgjon...

-A, kështu mami-ë!-tha pakëz e
nervozuar Genta.

-Të lutem, teta, më blej ca
biskota, - iu drejtua Genta një
gruaje të panjohur.

Një pyetje që duhet bërë patjetër

Mëngjes. Mesditë. Mbrëmja tretet...
Nga kalendari fleta ra.
Shkoi dhe një ditë; unë pyes vetveten:
"Ditës ç'i dhe e çfarë të dha?"

Një ditë shkon. Pas saj vjen tjetra,
Ti mbjell një pemë, një gur ti vë;
Nga guri, ja, u ngrit ndërtesa,
Dhe pema pyll i madh u bë!

Koha vrapon. Vrapon si lumë;
Nga kalendari fleta ra.
Vetvetes pyetjen i bëj unë:
"Ditës ç'i dhe e çfarë të dha?"

Xhevahir Spahiu

Katër qoshet

Shqipëroi: Xhevat Beqaraj

Kukulla e vogël prej kashte i tha elefantit të madh prej llastiku:

- Elefant, ja ku e ke monedhën. Shko te dyqani në rrugën “Ëmbël-torja” dhe më blej një pastë me krem.

Doli elefanti në rrugën “Ëmbël-torja”. Dhe kjo rrugë, si çdo rrugë tjetër, ka katër qoshe. Në fund të kësaj rruge ndodhet dyqani i ëmbël-sirave.

-Tungjatjetani! – përshëndeti elefanti. – Më jepni, ju lutem, një pastë për kukullën e vogël prej kashte.

Vetëm të jetë me krem.

Mori ai pastën e mrekullueshme me krem dhe u drejtua sërish për rrugë.

Po rruga është me katër qoshe.

Në qoshen e parë ai u ul dhe lëpiu pastën në anën e djathtë.

Në qoshen e dytë ai u ul dhe lëpiu pastën në anën e majtë. Në qoshen e tretë filloi të ankohej:

- Oi, oi, oi, si u ngatërrova kështu!

Në qoshen e katërt mori frymë i lirë, hungëroi, vështroi pastën dhe... bëri ç'bëri e hëngri të gjithë.

Por, pasi e hëngri, i erdhi shumë turp. Dhe prej turpit filloi të zvogëlohej, të bëhej sa një top. U zvogëlua, u zvogëlua sa një kokërr mollë. Pastaj u bë më i vogël, sa një kokërr hudhër. Pastaj më i vockël, sa një kokërr lajthi.

Erdhi te kukulla dhe pëshpëriti me zë të hollë:

-Oi, oi, oi!

-Kush flet kështu? – pyeti kukulla.
- Unë nuk shoh askënd.

-Jam unë, elefanti prej llastiku.

Vështroi kukulla më me vëmendje dhe përplasi duart.

-Ah, elefant, përse qenke bërë kaq i vockël?

-Sepse u mblodha i tëri kruspull, - mërmëriti elefanti dhe uli kokën.

-Po pse je mbledhur kruspull?

-Sepse më vjen turp.

-Dhe pse të vjen turp?

-Sepse... unë... e hëngra... pastën tënde, - tha elefanti dhe nisi të qajë.

Kukulla prej kashte donte të zemërohej shumë. Po u kujtua: një javë më parë i kishte thyer zilen e bukur prej qelqi, të cilën elefanti e

varte në qafë. Elefanti atëherë e kishte falur.

Prandaj tha:

-Mos qaj. Unë nuk do të zemërohem fare me ty.

Elefanti fshiu lotët dhe buzëqeshi. Dhe ç'mrekulli! Ai filloi të rritej! Në fillim u bë sa një kokërr hudhër. Pastaj sa një kokërr mollë. Në fund u bë aq sa ishte më parë.

NË LAGJEN TONË

MENDO PAK... E BUZËQESH

Njëri lag, tjetra pi,
mendo pak, se e gjen ti.

shiu dhe toka

Dy vëllezër
në ujë shikohen dhe
asnjëherë nuk takohen...

brigjet e lumit

Ndonëse gojë s'kam,
juve ju tregoj:
Kur duhet të flini,
kur duhet t'ju zgjoj...

ora

Shokë kam yjet,
shoqe retë,
drita ime është e zbehtë.

hëna

Vogëlushi pas e ndjek,
dritëz ka,
por nuk e djeg...

xixëllonja

Ditën flenë,
natën zgjohen,
porse dot
nuk numërohen...

yjet

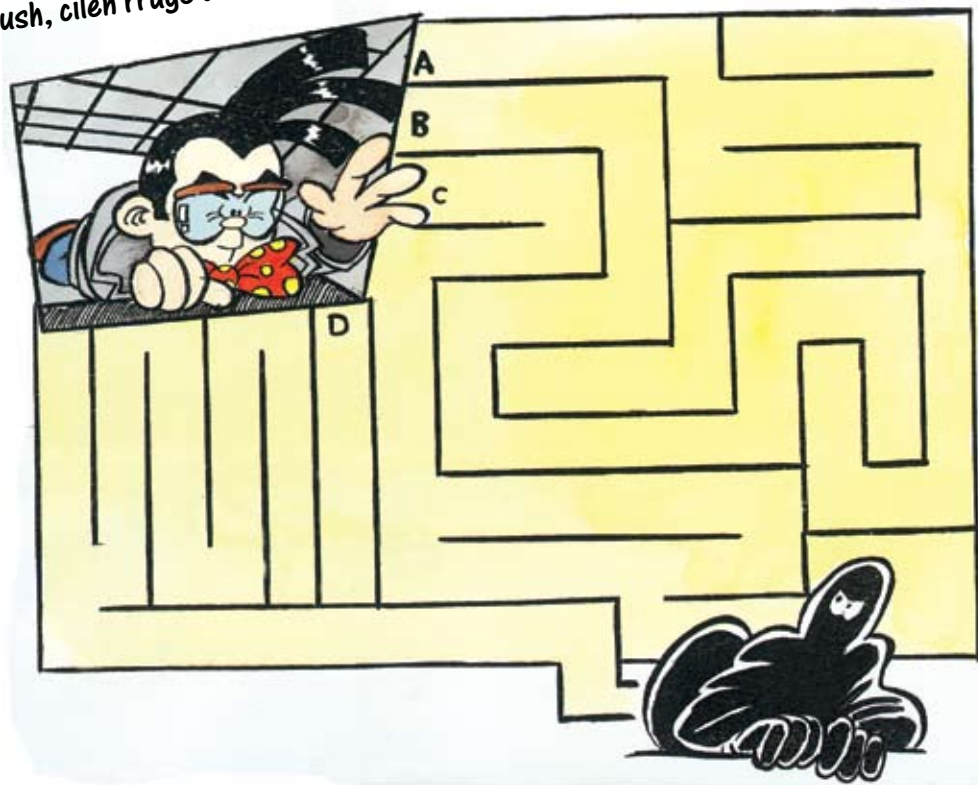

Me cilën nga fotot e vogla poshtë mund të plotësoni foton e madhe?

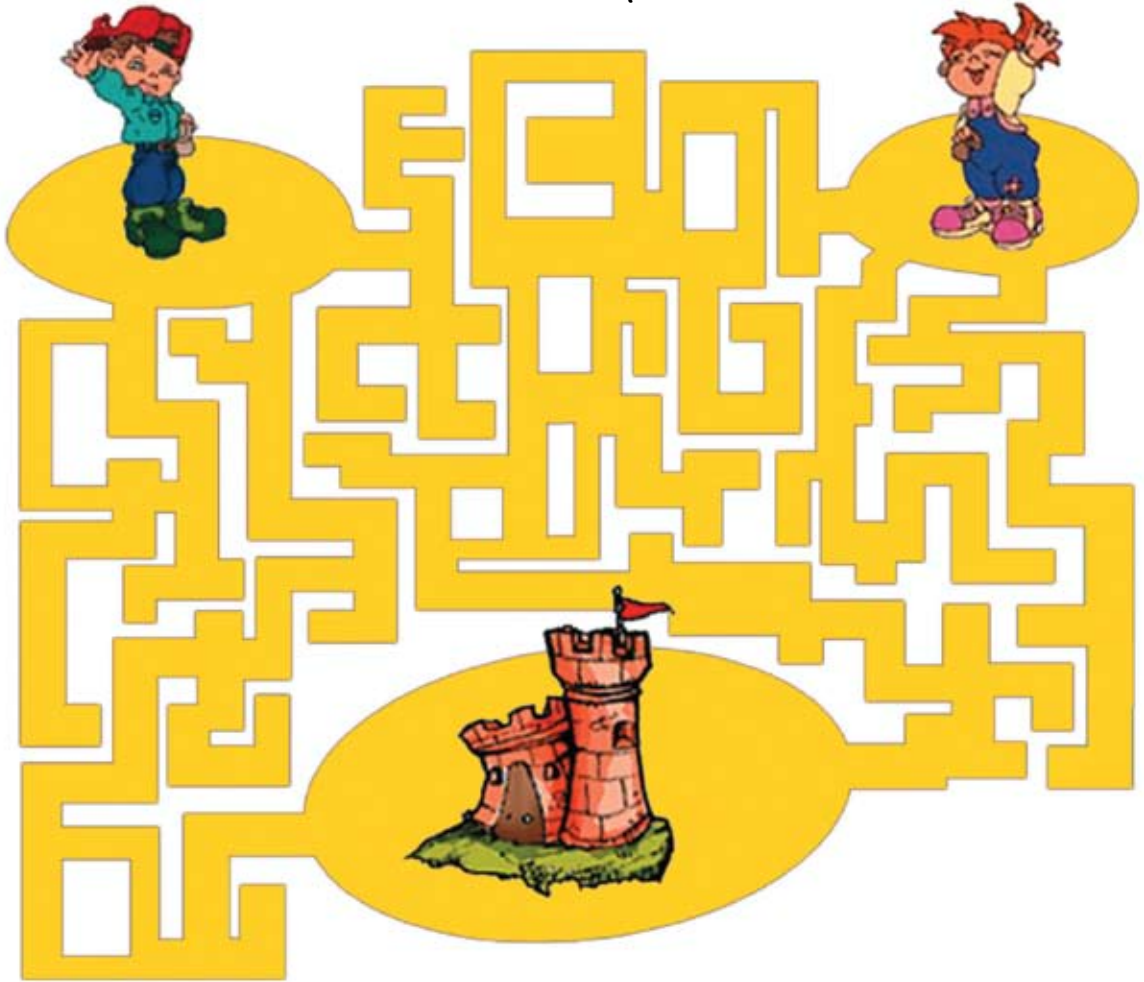
A B C D E

Inspektor Artani do të kapë hajdutin imagjinar.
Sipas jush, cilën rrugë duhet të ndjekë?

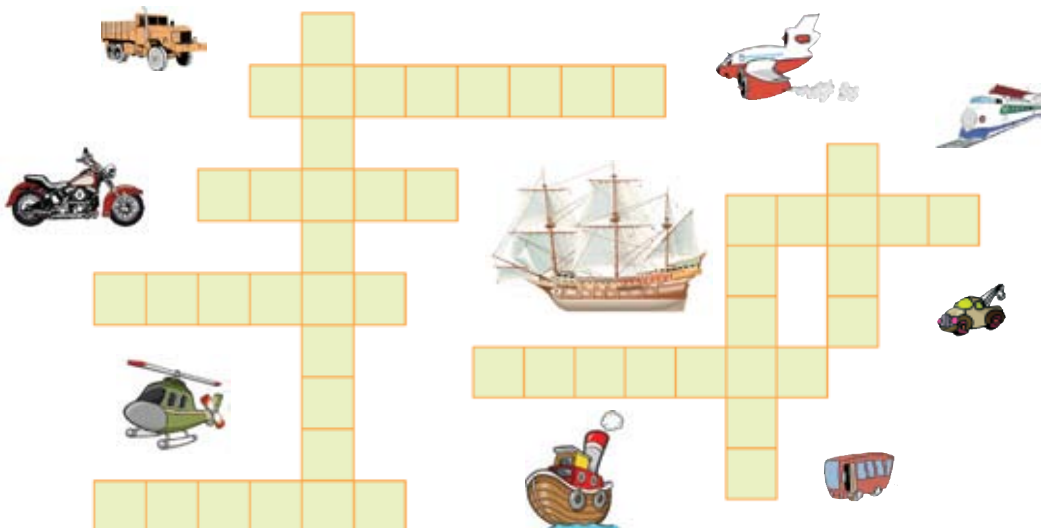

Gjeni 7 ndryshime mes dy fotove.

Omeri dhe Aishja duan të shkojnë në kala.
A i ndihmoni pak?

Vendosni emrat e mjeteve të transportit në kutitë përkatëse.

GAZMORE

QABEJA

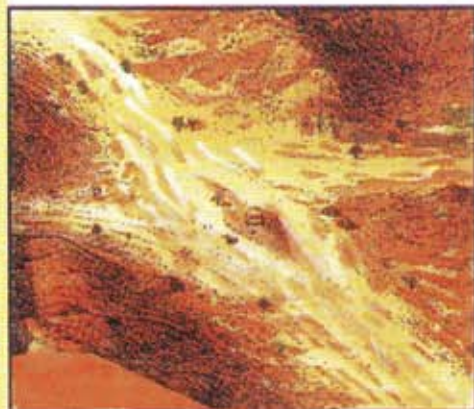
Qabeja është faltorja e parë e ndërtuar në tokë. Ajo u ndërtua nga Ademi (a.s.) që ishte njeriu dhe pejgamberi i parë. Allahu i Lartmadhëruar dërgoi melekët e Tij në ndihmë të Ademit. Pasi përcaktuan vendin ku sot ndodhet Qabeja, hapën themelet për shtatë kate nën tokë ku vendosën gurë aq të mëdhenj, sa vetëm nëse mblidheshin tridhjetë vetë mund t'i mbartnin ato. Qabeja u ndërtua duke u mbështetur në një planimetri katrore.

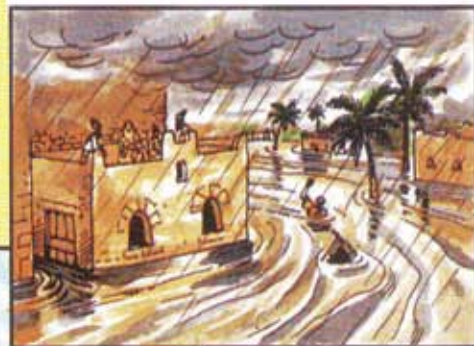
Në Qabe u vendos edhe Haxheru'l esved (guri i zi) i zbritur nga xheneti, gur i cili në fillim ka qenë i bardhë, por me kalimin e kohës me rritjen e numrit të njerëzve gjynahqarë që e preknin atë, ky gur u bë i zi.

Në fillimet e veta, Qabeja që vendosur afër një kodrine për të siguruar mbrojtjen e saj nga përmbytjet e shpeshta që ndodhnin në atë zonë.

Qabeja herë pas here është restauruar deri në kohën e Nuhut (a.s.) në të cilën u rrënuar tërësisht nga tufani.

Pas tufanit, e deri në kohën e Ibrahimit, vendi i saj mbeti i papërcaktuar. Dihej vetëm hapësira ku ndodhej. Njerëz të ndryshëm besimtarë vinin këtu dhe luteshin për plotësimin e nevojave dhe dëshirave të ndryshme që ata kishin. Dashuria dhe respekti ndaj kësaj zone vazhdoi edhe pas shkatërrimit të saj.

së
shpejti

FEJA IME E BUKUR 2

TE MËSOJME KUSHTET E BESIMIT

PR. GRESI

FEJA IME E BUKUR

MËSOJ ADHURIMET E MIA

PR. GRESI